

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **K. R. K.**, zast. Mgr. Milanem Musilem, advokátem Advokátní kanceláře Perthen, Perthenová, Švadlena a partneři s.r.o., Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.12. 2007, č.j. OAM-405/VL-07-P07-2006, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27.12. 2007, č.j. OAM-405/VL-07-P07-2006, s e z r u š u j e a věc s e v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného uvedeným shora nebyl žalobci udělen azyl dle ust. § 12, § 13, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb.,

-2-

o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“), dále bylo rozhodnuto tak, že se žalobci uděluje doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 29.1. 2008.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání prvního výroku napadeného rozhodnutí o neudělení azylu dle § 12, §13, § 14 zákona o azylu pro jeho nezákonnost, kterou spatřuje v porušení ustanovení § 4 odst. 1, § 50 odst. 3, 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a v porušení ustanovení § 12 zákona o azylu žalovaným. S odkazem na provedený pohovor zopakoval, že zemi původu opustil kvůli potížím s maoisty, kteří ho obvinili, že proti nim přednášel na seminářích ve školách, dále ho obvinili, že zavinil smrt jednoho z maoistů, uvěznil ho a hrozil mu trest smrti. Jednání maoistů označil za protiprávní a nemorální, nesouhlasí s jejich existencí. Ví, že kdo se jim protiví, může se stát jejich obětí. Vzhledem k politickému systému Nepálu, tradicím a obecně platným hodnotám v nepálské společnosti není možné se v Nepálu dovolávat ochrany lidských práv, tak jak je to běžné v Evropě, resp. v České republice. V současné době se nemůže do vlasti vrátit. Udělení doplňkové ochrany na 12 měsíců považuje za nedostatečnou ochranu. Jeho návrat je reálný, až po stabilizaci tamní situace, což je dlouhodobá záležitost. Dále se domnívá, že se žalovaný nevypořádal s jím doloženými materiály, které pouze popsal a nijak se jimi dále nezabýval. Je přesvědčen, že mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy nebo zabití. Navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného v napadeném výroku zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na napadené rozhodnutí. Zdůraznil, že po odchodu žalobce z Nepálu se tamní politická situace zásadním způsobem změnila, zejména po podepsání komplexní mírové dohody mezi vládou a maoisty koncem roku 2006. Konstatoval, že žalobce v průběhu správního řízení neuváděl skutečnosti, na základě kterých by mu mohla být mezinárodní ochrana dle § 12 zákona o azylu udělena, když s maoisty neměl v zemi původu problémy z azylově relevantních důvodů. Žalobcem předložené materiály vzal na vědomí a zabýval se jimi v rozhodnutí, odkázal na stranu 10 rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalovaný shledal, že v případě návratu do země původu nelze vyloučit ohrožení žalobce vážnou újmou ve smyslu § 14a zákona o azylu, byla mu udělena doplňková ochrana a v současné době se žalobce nemusí do země původu vracet. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Krajský soud v Hradci Králové svým prvním rozsudkem ze dne 11.5. 2009, č.j. 32Az 44/2008-99 žalobu jako nedůvodnou zamítl. Tento rozsudek napadl žalobce kasační stížností, které Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 25.2. 2010, č.j. 9 Azs 41/2009-167 vyhověl, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud (dále také jen „NSS“) ve svém zrušujícím rozsudku uvedl, že krajským soudem vyslovený názor vychází z toho, že vláda byla druhou stranou vnitřního konfliktu a vedla s maoisty boj, který vyústil v uzavření

mírové dohody. To však samo o sobě ještě neznamená, že žalobcem popsaným problémům s maoisty (únosu do jejich tábora a odsouzení k trestu smrti) byly státní orgány schopny zabránit a poskytnout mu náležitou ochranu. Krajský soud tak dle NSS pochybil, pokud nijak neposuzoval spojitost mezi jednáním maoistů (odvedení žalobce do jejich tábora a vystavení hrozbě trestu smrti) a jednotlivými azylově relevantními důvody, zejména politickým přesvědčením žalobce. Uložil proto krajskému soudu, aby se v dalším řízení zaměřil na toto posouzení.

Krajský soud v Hradci Králové svým dalším rozsudkem ze dne 5.5. 2011, č.j. 32Az 44/2008-268, vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2007, č. j. OAM-405/VL-07-P07-2006 pouze v žalobou napadeném výroku, kterým nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu a věc v tomto rozsahu vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5.5. 2011 napadl kasační stížností žalovaný. Namítal, že pokud krajský soud zrušil jeho rozhodnutí pouze ve výroku o neudělení azylu a ponechal nezrušený výrok o udělení doplňkové ochrany, jde o procesní exces odporující konstantní judikatuře (na níž jmenovitě odkázal) a zakládá nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 29.11. 2011, č.j. 9 Azs 14/2011-300 kasační stížnosti žalovaného vyhověl, rozsudek krajského soudu ze dne 5.5. 2011 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že judikatura NSS, tak jak na ni žalovaný odkázal, zejména usnesením rozšířeného senátu ze dne 23. 5. 2006, č.j. 8 Azs 21/2006 - 164, a rozsudkem ze dne 28. 2. 2008, č.j. 7 Azs 78/2007 - 94, jednoznačně vymezila možnosti oddělitelnosti výroků o azylu a o překážkách vycestování, kdy *„tyto možnosti vycházejí ze vzájemné provázanosti uvedených výroků a spočívají na klíčovém závěru, dle kterého je výrok o překážce vycestování závislý na výroku o azylu. Uvedená závislost se projevuje v tom směru, že pokud je v konkrétním případě rozhodnuto o udělení azylu žadateli, o překážce vycestování se již nerozhoduje; pokud je ovšem azyl neudělen, přichází na řadu posouzení a rozhodnutí o případném vztažení překážky vycestování na žadatele“*. NSS současně připomněl, že v projednávané věci se sice nejedná o překážky vycestování, ale o doplňkovou ochranu, která byla do zákona o azylu zavedena s účinností od 1. 9. 2006 až novelou provedenou zákonem č. 165/2006 Sb. Dle názoru NSS lze výše uvedené závěry judikatury k překážkám vycestování použít a aplikovat je i pro doplňkovou ochranu. Přestože se nejedná o totožné instituty, jejich podobnost je zřejmá, což NSS konstatoval ve svém rozsudku ze dne 11. 2. 2009, č.j. 1 Azs 107/2008 – 78.

NSS připomněl postup ministerstva vnitra při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany, která se skládá ze dvou forem, a to azylu a doplňkové ochrany, přičemž doplňková ochrana je subsidiární a zcela závislá na tom, zda byl žadateli udělen azyl či nikoliv, což lze dovodit přímo z ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu, dle kterého je možné doplňkovou ochranu udělit pouze cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu. Nesplnění podmínek pro udělení azylu je tak první, výchozí

podmínkou, kterou je třeba splnit pro to, aby byla cizinci udělena doplňková ochrana. Z toho vyplývá posloupnost posuzování, která začíná vždy úvahou o tom, zda lze žadateli udělit mezinárodní ochranu ve formě azylu, a teprve nebyly-li naplněny důvody pro udělení azylu, posuzuje se splnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany. NSS dovodil, že existence výroku o udělení doplňkové ochrany by při případném udělení azylu byla nejen bezpředmětná, ale též nezákonná, a proto bylo na místě, aby krajský soud zrušil celý výrok rozhodnutí stěžovatele, byť žalobce napadal pouze výrok v části týkající se neudělení azylu. Nejedná se přitom o zpochybnění dispoziční zásady dle § 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). NSS pro úplnost poznamenal, *„že tato provázanost obou výroků a z ní plynoucí závislost výroku ohledně doplňkové ochrany je pouze jednosměrná a neplatí naopak, jak vyplývá i z analogické aplikace cit. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2006, č. j. 8 Azs 21/2006 – 164, to znamená, že soud ve správním soudnictví může zamítnout žalobu proti výroku o neudělení azylu a současně zrušit výrok o tom, že se žadateli neuděluje doplňková ochrana a v této části vrátit věc k dalšímu řízení správnímu orgánu.“*

NSS závěrem zrekapituloval, že pokud krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného toliko ve výroku, kterým žalobci nebyl udělen azyl a nikoli též ve výroku o udělení doplňkové ochrany, dopustil se zásadního pochybení, které nemůže zhojit ani skutečnost, že žalobci doplňková ochrana v průběhu času již zanikla, neboť soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). NSS připomněl vázanost krajského soudu právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění zrušujícího rozhodnutí a který spočívá v tom, že pokud krajský soud zruší rozhodnutí ministerstva vnitra ve výroku o neudělení azylu, je nutno napadené rozhodnutí zrušit i ve výroku o doplňkové ochraně. NSS současně krajskému soudu uložil, aby v novém rozhodnutí o věci samé rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Dle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Krajský soud v Hradci Králové v novém řízení rozhodl bez nařízení jednání za presumovaného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu účastníci nevyjádřili ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V dané věci se jednalo o procesní pochybení krajského soudu v předchozím řízení. Krajskému soudu, který je dle výše citovaného ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu nezbylo, než v souladu s ust. § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný opětovně rozhodne o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Pokud jde o postup žalovaného v dalším

řízení, krajský soud v tomto směru odkazuje na skutková zjištění a závěry, ke kterým dospěl po jednání provedeném dne 5.5. 2011, dále odkazuje na závěry a právní názory, které ohledně žalobce učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.2. 2010, č.j. 9 Azs 41/2009-167.

Dle § 78 odst. 5 s. ř. s. je v dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

Výroky o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Účastníci náhradu nákladů řízení nepožadovali, proto bylo rozhodnuto tak, jak ve výrocích II. a III. tohoto rozhodnutí uvedeno.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost nepřípustná. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.).

V Hradci Králové dne 13. ledna 2012

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně